

[Alfred Jensen.]

vide særlig stor forståelse for de arbejdsløses vanskeligheder.

Børnetilskuddet på 1 kr. 25 øre rækker ingen vegne. Enhver kan prøve at forestille sig, hvad det koster at klæde, føde og forsørge et barn. Hvordan kan man dog forlange, at folk, der går arbejdsløse måned efter måned, måske et helt år, skal kunne klare udgifterne med 1 kr. 25 øre om dagen pr. barn? Huslejhjælpen rækker heller ikke til. Der er, det skal indrømmes, arbejdsløse, der kan udrede deres husleje af det beløb, de får gennem arbejdsløsheds-kassen. For dem er problemet naturligvis ikke så stort. Men tusinder af unge tvinges til at flytte ind i nye boliger med høj husleje, og her rækker de 72 kr., der ydes, ikke til. Der må åbnes mulighed for, at disse unge mennesker får dækket deres fulde husleje gennem arbejdsløsheds-kassen. Omkostningerne herved må statskassen bære. Der findes simpelthen ingen anden udvej.

I arbejdsløsheds-*loven* findes der en meget stor fejl, idet en række enligstillede, der har nøjagtig de samme huslejudgifter som dem, der betragtes som forsørgere, er afskåret fra at få huslejhjælp. Det er mødre med børn, som ikke bliver betragtet som forsørgere. De har nøjagtig samme husleje og samme forhold at leve og betale under, men de stilles dårligere. De betaler samme kontingent, men kan ikke få samme hjælp. Dette spørgsmål har været rejst tidligere og må løses og kan løses, blot viljen er tilstede.

Sluttelig vil jeg omtale brændselhjælpen. De beløb, der her stilles til rådighed, kan måske være tilstrækkelige for en kortvarig ledighed, men når der er tale om en hel vinters arbejdsløshed, rækker pengene ikke til, så må der ydes mere. Hertil kommer, at den hjælp, der ydes af kasserne, for flertallets vedkommende betales af medlemmerne selv, idet staten intet tilskud giver. Det er en stor fejl, og den bør rettes, for det bør være det offentlige, der betaler omkostningerne ved brændselhjælpen, og ikke de forsikrede.

Det er ikke den eneste mangel, der er ved

brændselhjælpen. For det første er beløbet ikke tilstrækkeligt, og dernæst udbetales det først i januar måned. Det er vel lige så hårdt at fryse, vil jeg tro, i november og december måned, som det er i januar måned, og specielt ved juletid. Som arbejdsløsheds-*loven* er affattet, er de arbejdsløse imidlertid afskåret fra at få denne hjælp udbetalt før hen i januar måned. Her kunne man dog række de arbejdsløse en hjælpende hånd. Nu kommer den sag jo til særlig behandling, idet min gruppe har stillet forslag om en ændring i arbejdsløsheds-*loven* på dette område, men selvom man imødekommer et brændende ønske hos tusinder af arbejdsløse ved at foretage denne ændring i arbejdsløsheds-*loven*, klarer man ikke alle problemerne vedrørende brændslet. Brændselhjælpen må forhøjes, og staten må betale alle omkostninger derved. Det er et spørgsmål, om der ikke er arbejdsløse, der ligefrem har lidt skade ved, at man har gennemført denne hjælp. Københavns kommune har sløjft det beløb, som den gennem år over Arbejdernes Fællesorganisation har givet som brændselhjælp. Det bør man også tage i betragtning, når man drøfter, hvad der kan gøres for at lette kårene for de arbejdsløse i den kommende tid.

Jeg skal slutte mine bemærkninger med at understrege, hvad jeg startede med at sige, at det svar, ministeren har givet, ikke er tilfredsstillende for os; der må kræves helt andre og mere omfattende foranstaltninger for at komme arbejdsløsheden til livs og langt mere omfattende foranstaltninger for at hjælpe dem, der er kastet ud i arbejdsløsheden, end de foranstaltninger, ministeren her på regeringens vegne har skitseret.

Hermed sluttede forespørgslen.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Med skrivelse af dags dato oversender landstingets formand:

Forslag til lov om forlængelse af og ændringer i lov om bortsalg af visse brugte personmotor køretøjer,